

Arrest

nr. 62 208 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 augustus 2009 en heeft zich op 10 augustus 2009 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 25 januari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 42 707 van 29 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 29 juni 2010.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 januari 2011.

1.4. Op 8 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn afkomstig van Deriekh (al Malakiyeh). Op 10 augustus 2009 diende u uw eerste asielaanvraag in op basis van het feit dat u door de politieke veiligheidsdiensten op 10 augustus 2008 gevraagd werd om als spion te werken en informatie aan hen te leveren over het politiek activisme van uw ooms en neven. Nadien leefde u in Damascus waar u in een restaurant werkte en ondertussen werd uw reis geregeld. U bent naar Libanon gereisd en op 6 augustus 2009 bent u met een Bulgaars paspoort vanuit Libanon naar Europa gevlogen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam voor het eerst op 25 januari 2010 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielaanvraag. Op 23 april 2010 tijdens de zitting op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bleef u bij uw eerdere verklaringen op het CGVS en trachtte u uw vrees voor vervolging andermaal te bewijzen aan de hand van een arrestatiebevel dat op 17 augustus 2009 tegen u zou zijn uitgevaardigd. U voerde ook nog aan dat u omwille van uw Koerdische origine gevisieerd wordt.

Op 29 april 2010 bevestigde de RVV de beslissing van het CGVS. Op 29 juni 2010 diende u een tweede asielaanvraag in op basis van een geheel ander motief, namelijk uw land van herkomst te hebben verlaten om uw dienstplicht niet te hoeven vervullen uit schrik als Koerd slecht behandeld of gedood te worden. U zou op 7 maart 2009 zijn opgeroepen voor uw legerdienst maar uw vader zou uitstel hebben kunnen bekomen tot het einde van het jaar omdat u op dat moment nog voor uw bacculaureaat aan het studeren was. Op 20 juli 2009 zou u Syrië definitief verlaten hebben.

Op 5 juli 2010 legde u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) drie kopieën neer, namelijk een kopie van een aanvraag tot afstandsonderwijs, een kopie van een oproepingsbrief voor uw legerdienst en een kopie van uw militair boekje. Op 26 januari 2011 legde u op de zetel van het CGVS de originelen neer van de laatste twee opgesomde documenten.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u zich in kader van uw tweede asielaanvraag op een totaal ander vervolgingsfeit, namelijk vrees om als Koerd tijdens uw dienstplicht gedood te worden (gehoorverslag CGVS, p. 2). U beweert dat u uit Syrië vertrokken bent op het moment dat u tijdelijk uitstel had gekregen om uw legerdienst te vervullen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Na aankomst in België beweert u in het hotel waar u werd opgevangen door Iraakse Koerden en Palestijnen verkeerdelijk te zijn ingelicht over de asielpcedure. Zij zouden u aangeraden hebben deze vluchtreden niet te melden omdat dienstplicht geen reden zou zijn om asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 2). U zou u naar hen geluisterd hebben omdat zij hier al meer dan drie jaar waren en zij de regels van België kennen (gehoorverslag CGVS, p. 3). Gewezen op het feit dat u al op 27 augustus 2009 werd opgevangen door het LOI Genk (adres Weg naar As 62 A), en wel degelijk begeleid werd door het OCMW van Genk, vergoelijkt u uw houding door te stellen dat u fout begonnen was in het hotel en u gewoon uw assistent moest volgen en geen ander keuze had (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gewezen op het feit dat u altijd een keuze hebt om uw eigen verhaal te vertellen, wijt u dit aan uw onwetendheid en aan het feit dat u niet op de hoogte was dat er een mogelijkheid was om een ander verhaal te vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze argumenten bieden geen afdoende verschoning. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bevestigde u in kader van uw eerste asielaanvraag, alvorens uw Vragenlijst (dd. 18/08/2009) te ondertekenen, dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen en dat u weet dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. U hebt gedurende de ganse eerste asielpcedure geen enkele allusie gemaakt op het feit dat het niet willen vervullen van uw dienstplicht aan de basis lag van uw vluchtaanleiding. Zelfs wanneer u op het einde van het gehoor op

het CGVS, dd. 22/12/2009, in kader van deze eerste asielaanvraag, uitdrukkelijk gevraagd werd of u alle relevante elementen voor uw asielaanvraag hebt kunnen aanbrengen en in voldoende detail uitleggen, brengt u het onderwerp dienstplicht niet ter sprake, dit terwijl u wel uitgebreid de Koerdische kwestie 'an sich' aanstipt waarbij u aangeeft dat Koerden niet vrij zijn om hun identiteit te uiten (zie gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag dd. 22/12/2009, p. 22). Vervolgens hebt u ook in uw verzoekschrift dd. 25/01/2010 en tijdens de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 23/04/2010 met geen enkel woord gerept over dit asielmotief, dit terwijl u wel van de kans gebruik hebt gemaakt om uw Koerdische etnie aan te halen als vervolgingsreden (zie verzoekschrift dd. 25/01/2010 + arrest RVV nr. 42 707 dd. 29/04/2010 over de gegrondheid van het beroep punt 2.4 p. 7). U had met andere woorden gedurende uw eerste asielprocedure meer dan één keer de kans om dit cruciale element aan te halen. Uw argumenten voor deze omissie, namelijk bang te zijn geweest als leugenaar bestempeld te worden en toen ook niet over documenten te hebben beschikt, zijn geen afdoende verschooning hiervoor (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het niet eerder aanhalen van dit asielmotief doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Het feit dat u nu plots over documenten beschikt om deze vervolgingsvrees te staven vermag geen afbreuk te doen aan bovenstaande appreciatie (gehoorverslag CGVS, p. 3), temeer u op het moment van uw tweede asielaanvraag op 29 juni 2010 nog niet over documenten met betrekking tot uw legerdienst beschikte (zie inschrijvingsblad DVZ 2de asielaanvraag dd. 29/06/2010 + gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). U geeft zelf ook toe dat u slechts drie dagen vóór het eerste interview dd. 05/07/2010 de documenten ontving per e-mail van uw sociaal-assistente en dat er bij uw eerste interview dd. 5 juli 2010, nadat u enkel kopieën had neergelegd (zie Verklaring dd. 05/07/2010 punt 36), werd meegedeeld de volgende keer de originele stukken voor te leggen (gehoorverslag CGVS, p. 3). U hebt met andere woorden een tweede asielaanvraag ingediend zonder in het bezit te zijn van enige bewijsstukken. Het feit dat u dus voorheen het element dienstplicht nooit hebt vermeld omdat u geen documenten in uw bezit had om dit te staven en u pas bij uw tweede asielaanvraag op de hoogte was van de procedure raken kant noch wal (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4). U werd gedurende uw eerste asielprocedure begeleid door een sociaal-assistent en advocaat waarbij u de asielprocedure wordt uitgelegd en u meer dan tijd genoeg had om de documenten met betrekking tot legerdienst op te vragen.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen verder geloof worden gehecht aan de ernst en de geloofwaardigheid van de motieven van uw tweede asielaanvraag.

Wat betreft de 'originele' oproepingsbrief dd. 07/03/2009 om uw legerdienst te vervullen en uw 'origineel' militair boekje, die u tijdens het gehoor op het CGVS dd. 26/01/2011 hebt neergelegd, dient er te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat er op grootschalige wijze valse en door corruptie verkregen Syrische documenten circuleren. Gezien bovenstaande vaststellingen rijst de vraag of deze door u neergelegde documenten een authentiek karakter hebben. Het is ook zeer bevreemdend dat, desondanks u beweert dat u slechts een uitstel van legerdienst zou hebben gekregen tot eind 2009 (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3 + zie blad uit militair boekje met betrekking tot uitstel), u tot op heden (26 januari 2011) geen enkele melding maakt van een eventueel nieuwe convocatie om zich aan te bieden voor uw legerdienst. Zulks onderstreept andermaal het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotief.

Het door u neergelegde document, namelijk een aanvraag tot afstandsonderwijs dd. 2009, betreft slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Daarenboven is de datum onderaan het document niet ingevuld (zie eerste document in groene mapje). De internetartikels met betrekking tot het overlijden van Koerdische soldaten tijdens hun legerdienst hebben, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven, geen uitstaans met uw eigen persoonlijke motieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, artikel 1, A §2 van de

Conventie van Genève, en het maken van een manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd aangezien hij als etnische Koerd in Syrië vreest het slachtoffer te zullen worden van mishandelingen tijdens het vervullen van zijn dienstplicht waardoor hij wel degelijk gevaar loopt. Verzoeker geeft ten eerste toe dat hij bij zijn eerste asielaanvraag van 10 augustus 2009 niet de volledige waarheid heeft verteld en tracht dit te verschonen door te wijzen op zijn angstgevoelens, de verkeerde inlichtingen die hij van Koerden en Palestijnen kreeg, de zware mentale druk en zijn jeugdige leeftijd waardoor hij geen andere uitweg zag dan een gefabriceerd verhaal te vertellen. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen die hij hieromtrent reeds tijdens zijn gehoor heeft afgelegd en meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het menselijke aspect. Voorts wijst hij opnieuw op de ernstige moeilijkheden die hij vreest bij het vervullen van zijn dienstplicht en stelt hij dat hij extra gevaar loopt omdat hij niet is ingegaan op zijn oproeping om zijn legerdienst te vervullen en hij langdurig zonder geldige reden in het buitenland verblijft. Onder verwijzing naar de reeds neergelegde internetartikels over Koerdische soldaten die om het leven zijn gekomen naar aanleiding van hun dienstplicht, besluit hij ervan overtuigd te blijven dat hij het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging door de Syrische autoriteiten.

Ten tweede is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal geen of minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de door hem neergelegde documenten en dat hij zich ten onrechte verschuilt achter algemene informatie in plaats van op het persoonlijke administratieve dossier van verzoeker. Verzoeker besluit dat de verstrekkende conclusie van de commissaris-generaal minstens voorbarig is en dat de door hem voorgelegde stukken minstens een begin van bewijs vormen, die in het kader van een grondiger onderzoek -waarin minstens bijkomende onderzoekshandelingen hadden kunnen en dienen gevoerd worden- nuttige gegevens over zijn moeilijkheden hadden kunnen verschaffen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij bij een eventuele terugkeer naar Syrië vreest het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, alsook dat zijn leven ernstig bedreigd is ten gevolge van het bestaande willekeurige geweld in Syrië door het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict naar aanleiding van de recente ontwikkelingen op sociaal en politiek vlak. Verzoeker meent dan ook om evidente redenen niet meer te kunnen terugkeren naar Syrië waar hij geen normaal leven zal kunnen leiden en zijn veiligheid niet gegarandeerd is.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.3. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag geweigerd omdat (i) het niet eerder aanhalen van het asielmotief, met name dat hij vreest om als Koerd tijdens zijn dienstplicht te worden gedood, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan en hij er niet slaagt zijn stilzwijgen op afdoende wijze te verschonen, en (ii) de door hem neergelegde documenten, met name een 'originele' oproepingsbrief, een 'origineel' militair boekje, een kopie van een aanvraag tot afstandsonderwijs en internetartikels over het overlijden van Koerdische soldaten tijdens hun legerdienst, bovenstaand motief niet kunnen wijzigen.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker op 10 augustus 2009 een eerste asielaanvraag indiende omdat hij door de politieke veiligheidsdiensten een jaar eerder gevraagd zou zijn geweest om als spion te werken en informatie aan te leveren over het politiek activisme van zijn ooms en neven. Zijn eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 januari 2010 geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Dit besluit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 42 707 van 29 april 2010. In voornoemd arrest werd tevens geoordeeld dat, in de mate verzoeker aanvoerde dat hij omwille van zijn Koerdische origine vervolgd of geïsoleerd wordt, hij niet aantoonde dat in Syrië de Koerdische gemeenschap louter omwille van hun etnie wordt vervolgd.

2.7. In het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag baseert verzoeker zich op een ander asielmotief, met name dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft om zijn dienstplicht niet te hoeven vervullen uit schrik dat hij als Koerd slecht behandeld of gedood zou worden. Hij legt ter staving van zijn beweringen de volgende documenten voor: een kopie van een aanvraag tot afstandsonderwijs, een kopie van een oproepingsbrief voor zijn legerdienst en een kopie van zijn militair boekje.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij uit angst de waarheid niet heeft durven vertellen, hij van Koerden en Palestijnen verkeerde inlichtingen kreeg over de asielprocedure in België, hij aangeraden werd om zijn echte vluchtmotieven niet te vermelden omdat dienstplicht geen reden zou zijn om asiel te krijgen en hij dan ook geen andere uitweg zag dan een gefabriceerd verhaal voor te houden in het kader van zijn asielaanvraag. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, werd zijn verklaring voor het opgediste relaas wel degelijk in overweging genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en oordeelt hij dat de door verzoeker aangebrachte argumenten niet als afdoende verschoningsgrond kunnen worden aanvaard, temeer omdat hij gedurende zijn eerste asielprocedure meer dan één keer de kans kreeg om het cruciale element, zijn dienstplicht, aan te halen. De Raad wijst erop dat het indienen van een asielaanvraag net expliciet een verzoek tot bescherming inhoudt waardoor van een kandidaat-vluchteling verwacht wordt dat hij de autoriteiten om wiens bescherming hij verzoekt, vertrouwt en hij bij aanvang alle relevante elementen aangaande zijn asielrelaas naar waarheid aan de asielautoriteiten meedeelt zodat deze met kennis van zaken kunnen overgaan tot het onderzoek. Het verweer dat hij geen andere keuze had dan een gefabriceerd verhaal te brengen, is dan ook niet ernstig. Zijn jeugdige leeftijd, de mentale druk en angstgevoelens kunnen niet als verschoningsgrond aanvaard worden. Immers, de Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag niet zomaar een ongeloofwaardig relaas heeft verteld, doch dat hij zijn leugenachtige verklaringen heeft ondersteund door onder andere een vals arrestatiebevel dat hij als "origineel" document heeft voorgelegd, hetgeen erop wijst dat hij wel degelijk, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, een poging deed om de Belgische autoriteiten te bedriegen.

De commissaris-generaal kan dan ook met reden besluiten dat het niet eerder aanhalen van dit asielmotief afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. De bewering dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsverplichting zou hebben geschonden door geen grondig onderzoek te voeren naar de nieuwe asielmotieven die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft aangehaald, kan dan ook niet aanvaard worden. De loutere herhaling van de redenen waarom hij Syrië zou verlaten hebben en zijn vrees voor persoonsgerichte vervolging vanwege de Syrische autoriteiten omwille van het niet vervullen van zijn dienstplicht en zijn langdurige aanwezigheid in het buitenland, alsook zijn verwijzing naar algemene internetartikels doen geen afbreuk aan deze terechte conclusie.

Waar verzoeker opmerkt dat de authenticiteit van de door hem voorgelegde oproepingsbrief van 7 maart 2009 om zijn legerdienst te vervullen en zijn militair boekje ten onrechte door de commissaris-generaal in vraag wordt gesteld, wijst de Raad erop dat aan documenten ter ondersteuning van een relaas en vervolgingsfeiten slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Dit klempt des te meer nu in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat het zeer bevreemdend is dat verzoeker, niettegenstaande hij beweert dat hij slechts een uitstel van legerdienst zou hebben gekregen tot eind 2009, tot op heden (26 januari 2011) geen enkele melding maakt van een eventueel nieuwe convocatie om zich aan te bieden voor zijn legerdienst, bemerking die door verzoeker nergens wordt weerlegd. Wat betreft de opmerking dat deze stukken minstens een begin van bewijs vormen, dient te worden herhaald dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en dat deze stukken zijn asielrelaas derhalve niet kunnen ondersteunen. Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief, te weten dat er

“documenten (zijn) die pure vervalsingen zijn en geproduceerd worden door malafide personen en groepen” en “documenten die uitgegeven zijn door een geijkte administratieve instantie, maar zulks oneigenlijk, tegen betaling van smeergeld, een uiting van de in Syrië hardnekkig aanwezige corruptie”, kan de commissaris-generaal redelijkerwijs besluiten dat, aangezien verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij vervolging dient te vrezen vanwege de Syrische autoriteiten, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan de voorgelegde documenten. Dat de commissaris-generaal zich louter op algemene informatie zou hebben gebaseerd en niet op het persoonlijk administratieve dossier van verzoeker, kan dan ook niet worden volgehouden.

De motivering dat zijn aanvraag tot afstandsonderwijs van 2009 slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd en dat de internetartikels omtrent het overlijden van Koerdische soldaten tijdens hun legerdienst geen uitstaans hebben met zijn eigen persoonlijke motieven, wordt door verzoeker nergens betwist en blijft derhalve overeind.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker van mening is dat hij bij een eventuele terugkeer naar Syrië vreest het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, doch dat hij geen concrete elementen aanbrengt waarom hij dit risico op ernstige schade zou lopen. In zoverre verzoeker met de bewering dat de commissaris-generaal *“ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Syrië”*, zich zou beroepen op de elementen die hij thans in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft aangevoerd, met name dat hij vreest om als Koerd tijdens zijn dienstplicht te worden gedood, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers opmerking dat zijn leven ook ernstig bedreigd is ten gevolge van het bestaande willekeurig geweld in Syrië wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict en dit naar aanleiding van de recente ontwikkelingen op sociaal en politiek vlak, merkt de Raad op dat de begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* Het tweede lid van dit artikel stelt dat *“interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...”* niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Bij zijn nota voegt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ‘Subject Related Briefing’ van 27 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië toe en op 13 mei 2011 wordt per fax een update van deze ‘Subject Related Briefing’ van 5 mei 2011 overgemaakt. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 550 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdag na het gebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine

demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara'a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara'a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als 'vreemdeling' of 'staatloze' stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat "[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara'a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah en in de buitenwijken van Damascus (Harasta, Barzeh). Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Betreffende de hoofdstad dient opgemerkt dat de betogingen zich vooral voordoen in de buitenwijken. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Er kan redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat het Alawitische volksdeel in grote meerderheid het regime blijft steunen. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. (...) Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen voor het regime een zeer ernstige uitdaging betekenen, maar anderzijds tot op heden niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteed, getuige het feit dat belangrijke steden als Aleppo, Hama, Idib, Tartus, Hassake, centraal Damascus en Suweidat tot op heden kalm zijn gebleven. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. (...) De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...)." (eigen onderlijning).

Ter terechtzitting wordt aan verzoeker de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde 'Subject Related Briefing'. Hij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.10. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS